

naar man var syg, og hvor baade Koner og Piger maatte føde deres Børn uden at faa Masken paa. Nu havde et skørhovedet Individ gjort sig til Folkedommens Fuldbyrder og sat Ild paa. En af Mejerieleverne havde fundet ham paa Stakkepladsen, hvor han havde skjult sig for at iagttage Virkningen.

Den Mand, som red oppe paa Mejeriets Tag i en Regn af Gnister, var Kjeld Borgen. For at dække sig mod den frygtelige Hede havde han bundet et Klæde for Underansigtet. Til Tider forsvandt han helt i Røg, som Vinden førte hen over ham. Men han holdt Stand; og denne Uforfærdethed gjorde et vist Indtryk paa Mængden, der et Par Gange uvilkaarligt brød ud i høje Raab, naar en Gnist havde fænget i hans Klæder. Nede ved Foden af den Stige, han var krøben op af, stod Grethe med Haanden paa Brystet og kvalte sine Angstskrig, for at ikke Lyden af hendes Stemme skulde tage Modet fra ham.

Paa den modsatte Side af den brændende Bygning førtes der samtidig en anden Kamp, som ogsaa havde samlet mange ørkesløse Tilskuere. Dengang Kvæget blev slaaet løs i Stalden, foregik Udrykningen i god Orden, fordi Vanen sad Dyrene i Kroppen fra Sommeren. Man drev dem ned paa Engen, hvor de en Tid gik roligt omkring og snuste til Græsset. Men fra det Øjeblik, da Stalden stod i Lue, blev de ustyrlige. Med Flammeskæret i Øjnene grebes de af Galskab, besattes af Viljen til at dø. Brølende løb de omkring med rejste Haler for at komme